

ще намѣри кола отвѣдъ портытъ. Благодаря ти Меркурие! азъ малко работы има да изгубиъ, и каквото иматъ, иматъ го на гърба си.

— Помогнете, помогнете ми, выкаше нажаленъ нѣкой си и стреснатъ гласъ. Паднахъ, машалѣта ми угасна, робитѣ ми са разбѣгаха. Азъ съмъ Диомедъ богатыйтъ! Десетъ хыледы статира ще земе онзи който ми помогне!

И между това Клодій осѣщаше че една ржка го теглеше за бедрото.

— Иди по врага! остави ма безуминко! извика мъшениникътъ кост-жонграчъ.

— Помогни ми, дай ми ржкаты си.

— Ето, ставай!

— Ты си Клодій познавамъ та по гласа. На кѣдъ бѣгашъ?

— Къмъ Херкулапъ.

— Слава на Боговетѣ! и тъй наедно ще вървимъ до портытъ. Защо не прибѣгнешь въ моѣтъ извѣнъ града градина; ты знаешъ тамъ пространыйтъ редъ на подземелята ми, дѣто не е възможно да ся промѣкне каквото и да е дѣждъ.

— Имашъ право, каза Клодій, като поразмысли връхъ това. Като си набави потребныйтъ храни може нѣкой безопасно да поживѣе тамо за много дни, ако бы имало да са продължи тая бура.

— Блаженъ който е изнамѣрилъ портытъ на градоветѣ! извика Диомедъ. Я виждъ! подъ онзи сводъ има фенерь, може да ти послужи.

Атмосферата бѣше са по уталожила за малко и фенерьтъ, който бѣ посочилъ Диомедъ, отражаване издалечъ свѣтлинкаты си тихо. И двамата бѣжанци бѣрзаха и като стигнаха на портытъ миняха испрѣдъ стража (*сентинелъ*) а на онзи часъ една свѣтковица свѣтиа и блисна върху дѣскавия му шлемъ, огрѣя приблѣлото му лице, но уплашванieto не бѣше измѣнило важността на чертытъ му, правъ и безъ да помръдне стоеше на мѣстото си войникътъ. И природно страшныйтъ този часъ не бѣше въ силъ да промѣни онзи машина на Римското величие въ чловѣческж плътъ, която да бы искала да употреби умътъ и волята си. Непоклатванъ стоеше войникътъ всрѣдъ възбунтуванieto на стихийтъ. Не бѣше му позволено да напусне мѣстото си и да побѣгне. (1)

Диомедъ и другарьтъ му все бѣрзаха и вървѣха, когато една жена са прѣпрѣче на пътя имъ. Тя бѣше Ходана, на която зловѣ-

(1) Наистинѣ на мнозина стражари скелетитѣ са са намѣрили на мѣстата си